

Prolog

Hvem siger folk, at jeg er?"¹

Jeshua fra Nazaret stillede spørgsmålet en aften, da han sammen med sine *talmidim* havde slået lejr for natten nær ved det sted, hvor floden havde sit udspring. Hans disciple sad rundt om bålet og ristede vagtler på stokke til deres aftensmad. Deres skygger viste sig tydeligt på klippesiderne omkring dem. En ugle tudede fra et træ lidt borte fra deres kreds. Røgen stak i øjnene på *Levi Mattijahu*. Johannes rodede op i gløderne.

"Hvilke rygter går der om mig?" spurgte *Jeshua*. "Lad mig høre: Hvem siger folk, at jeg er?"

Hans *talmidim* var på det tidspunkt blevet så kendt med ham, at de knap nok så op, da de svarede: "Der er ingen, der er sikre på, hvem du er. Profet. Løgner. Lovgiver. Oprører. *Rabbi*. Kætter. Et godt menneske. Et dårligt menneske."

Sådanne intetsigende, ligegyldige forklaringer var som skyggerne på klipperne. Uden virkeligt indhold. Uden styrke. I hvert fald lå der ingen forpligtelse i at kalde *Jeshua* for "et godt menneske".

Men på hans næste spørgsmål var portene til evigheden hængslet. "Men I, hvem siger I, at jeg er?"

Det var *Shim'on*, som busede ud med svaret, mens han havde mad i munden fra kødet af den ristede vagtel. *Shim'on* som, samtidig med at han slikkede sine fingre, slet og ret fik sagt, hvad sandheden var, endda ved første forsøg. Det overraskede dem alle, ja også *Shim'on* selv.

"Hvem siger I, at jeg er ...?"

Shim'on var fisker, ikke digter. Det, han her havde sagt, havde han sagt så jævnt og dagligdags, at det lød, som om han troede det. Men *Shim'on* troede det ikke. Ikke rigtigt. Eller

rettere sagt: Han kunne ikke fatte, hvor meget der lå i det, han lige havde udtalt, og hvor betydningsfuldt det var.

Måske var der på det tidspunkt slet ikke nogen, der kunne fatte, hvad Shim'ons svar dybest set betød. Ikke en eneste. Ikke endnu.

Selv nu er det, når alt kommer til alt, umuligt for den menneskelige tankegang fuldt ud at fatte, hvor meget der ligger i Jeshuas navn, og hvor meget han holder i sine hænder.

*Han er
den Ene, der kender begyndelsen
og midten og enden af tiderne.
Han kender
elementernes kraft,
den måde, universet er bygget op på,
de faste rytmer, der gælder for årstider og år,
stjernernes stillinger,
hvad der bor inderst i mennesker og dyr,
vindenens styrke og alle menneskers tanker.*

Der står skrevet, at der skal komme en time, hvor hvert knæ skal bøje sig og hver tunge bekende, at Jeshua *Messias* er *Adonaj*, Herren.²

Det øjeblik vil komme for hver eneste sjæl.

Se! Jeshua nærmer sig stranden og stiller højlydt det spørgsmål. Du svarer ham måske ikke, selv om båden kommer nærmere. Dens køl skraber mod sandet. Han træder ud i vandet, vader i land, tager din hånd, ser dig ind i øjnene og spørger: ”Hvem siger du, at jeg er?”

Din tilværelse i evigheden afhænger af det svar. Du kender det rette svar. Jo, det gør du nok. Nu er der ingen mulighed for at afvise det. Det ved du.

Der er ingen undskyldninger. Ikke som tidligere.

Men der var en tid, hvor Jeshua levede på jorden blandt mennesker, og hvor de eneste skabninger, der genkendte ham, var de faldne engle, der var kastet ud af himlen sammen med

den Store Bedrager, der skulle regere over denne verden. *Dæmoner* besatte mennesker, slog sig ned i dødelige kroppe og holdt dem i trældom. Når dæmonerne havde fået styr på menneskets sind, hviskede de løgne og frygt og håbløshed og oprør og selvmord ind i de mennesker, der var deres værter. De stirrede ud på verden gennem menneskers øjne. De begik utroskab, stjal, snød og myrdede med menneskers hænder. De løj, pralede, sladrede, bagtalte og spottede Gud gennem menneskers tunger.

Og så kom Lyset til jorden, sådan som profeterne havde sagt det på forhånd i Den Hellige Skrift. Født som et menneske, der fik navnet Jeshua, der betyder ”frelse,” levede han blandt os.

Herrens engel. El Shaddai. Adonaj. Vejen. Sandheden. Livet. Guds levende Ord. Frelser. Messias. Forsoner. Den Salvede. El Olam. Den Gamle af dage.

Vi har lige så mange navne på nåde og skønhed at kalde ham, som der er navne på alt det, han kommer mennesker til hjælp i, når de har brug for det. Og med den guddomsmagt kom han, der er Den eneste Herre i al evighed, til vor verden for at stille hvert eneste hjerte det ene spørgsmål: *Hvem siger du, jeg er?*

Dette er beretningen om slaget mellem Sandheden og ham, der er fader til løgneren. Begge kæmpede med stor kraft om menneskehedens sjæle.

De første, der var vidner til denne kamp, kunne ikke forestille sig, hvor gammel denne krig var, og heller ikke, hvad udfaldet af den ville komme til at betyde for de generationer, der endnu skulle fødes.

Dagen før Jeshua ankom til *Dekapolis*, vidste usynlige stemmer, som stod i tjeneste hos Mørkets fyrste, at Lyset var ved at komme til deres kyst. De havde set ham i himlen og huskede, hvordan han, herren over alle englenes hære, havde smidt dem ud. Derfor skælvede de.

Inden de, der boede i landet øst for *Galilæas Sø*, vågnede den morgen, fløj demoner op fra deres tilholdssteder og kastede et blik mod vest ud over søens rolige flade.

Jo, Sandheden var undervejs! Den Ene, der var fjende af den Onde, havde omsider vendt sine øjne mod denne verdens fyrste og hans *legioner*.

De hvæsedede af skræk mod hinanden. Deres herredømme var truet. De måtte stå sammen for at kæmpe!

Lad søen komme i oprør. Pisk den op. Kald vindene sammen!

Selv om deres stemmer ikke kunne høres af det menneskelige øre, tyngede rystelsen fra demonernes åndelige raseri og trods de dødeliges sjæle med en uforklarlig frygt.

Folk i de ti byer frygtede en stor ulykke, skønt de ikke vidste, hvordan den ville blive, eller hvorfor den skulle komme, eller hvem der skulle stå bag den. Alle var imidlertid enige om, at noget ildevarslen ville komme til landet Dekapolis.

Luften knitrede af varsler.

Himlen var blodrød ved solopgang.

Fluer sværmede. Geder fødte i utide.

En gal hund, der snerrede med fråde om munden, skræmte folk på markedspladsen i *Gadara, Pandemonium*. De onde ånders bolig. Efter at være jaget og stenet af folk på pladsen sank dyret sammen, fik krampetrækninger og døde ved siden af byens brønd.

Ved brønden. Lagde I mærke til det? Et meget dårligt tegn!

På det tidspunkt løb den besatte mand, Galemanden fra *Gadara*, skrigende rundt uden for byen efter at have forladt sin kalkstenshule, *Molokpræstens* gravhule. Han klatrede op på skrænten oven for byen, raslede med de itubrudte lænker på sine håndled og begyndte at hyle. Mens han dansede og græd højlydt, fremsatte han besværgelser og udtalte forbandelser over hovederne på de indbyggere, der havde slået hans hund ihjel.

En gammel heks, profetinden fra *Gadara*, så i et syn guden *Pan*, hvis blodige horn og spaltede hove var dækket af et klædningsstykke fra et menneske. I hendes syn galoperede *Pan*, den

gamle gud fra den store gudekreds, gennem gravhulerne og samlede de dødes sjæle for at få dem til at kæmpe for sig.

Hvad skulle de bekæmpe? Og hvem skulle de kæmpe mod? spurgte folk.

Drømmen var et varsel, sagde profetinden advarende. Den Ene, han, der var alles dommer, skarpretteren, ville snart komme til Dekapolis for at gøre ende på den måde, de levede livet på.

Den dystre dag, hvor profetinden fortalte om sit syn, nåede efterhånden til ende.

Mørke og uvejr bredte sig over himmel og jord; vand og vind kom i stærk bevægelse. Folk krøb sammen i deres huse. Nattehimmelen sendte regn og hagl ned. Vand skyllede forårshaver bort og slog blomsterfloret af frugttræernes grene. Jordbunden blev til mudder, som flød ned over terrasserne. Mure af sten rystede. Tage viste sig at være utætte. Gader blev sumpe. Midt i deres søvn skreg børn op om, at Galemanden fra Gadara kom for at sluge dem.

Skræmte får krøb sammen i deres indelukker. Fugle søgte hjem til deres tilholdssteder under dryppende tagskæg. Flokken på to tusind svin, der blev fedet op for at blive til føde for den romerske garnison i Syrien, strejfede rundt på de stenede marker oven for søen. Det var tydeligt, at de var meget urolige.

Seks frygtsomme svinehyrder trak sværdet mod en usynlig fjende. De søgte tæt sammen i en lavtliggende hule lidt oven for søen og bad til deres guder om, at dagslyset snart måtte komme.

Havde der nogensinde før været en sådan storm på *Gali-læas Sø*? Brølet fra stormen blev af og til afbrudt af braget fra et tordenskrald.

Hvad var det derude på toppen af en brodsø? Ja, lige dér! En lille, åben båd, der var nær ved at synke.

Piskende regn slog løs på hyrdernes ansigter, da de gik ud fra det sted, hvor de havde søgt ly, og nu anstrengte sig for at følge med i, hvad der skete med båden.

Lyn skabte forbindelse fra sky til sky, mens de kastede lys over kampen på liv og død ude på et dødsdømt fartøj, der blev kastet rundt af unaturligt store dønninger.

Hyrderne råbte til hinanden: ”Hvis én brodsø mere skyller hen over agterstavnen, så bliver hun fyldt med vand!”

”Sikke tåber! De har pakket hende med passagerer lige til det yderste. Se, hvor mange der er i båden! Hun klarer den ikke. Nej.”

Mens deres puls bankede i samme takt, brændte billedet sig ind på deres nethinder. Den voldsomme regn, der lignede sølvtråde, flængede sejlet i strimler. Skroget løftede sig op og forberedte sig på at blive ødelagt. En dukkert oppe fra bølgetoppen og så syv meter ned i bølgedalen. Et ror, der var højt oppe over vandet, gjorde ingen gavn. Lamslåede ansigter på et dusin mænd, som var ved at dø. Og derovre på et fremspring af klinten heppede galningen fra Gadara på lynene, ansporede bølgerne til større højder og skvaldrede op i håb om, at de rejsende på båden måtte gå til grunde.

Uvejrets lyn blussede op og forsvandt hurtigt igen og blev afløst af mørke. Skrækslagne råb fra dem, der bad om barmhjertighed, blev båret frem af stormen. Oven på lyden af deres ynkværdige bønner hørtes mere tydeligt og mere kraftigt besværgelserne fra den besatte mand: ”Kom så i gang, vrede og forbitrelse! Rejs jer, rejs jer op. Kom frem med jeres forbitrelse og jeres plager. Se at komme op fra Helvede med jeres gamle fjendskab. Slå ham ihjel, ja, dræb ham. Sæt tiden i stå! Hold Helvede forsegle, når I med jeres gamle styrke har ladet ham drukne i søen. Ja, i havet. Sådan som han gjorde det med Egyptens stridsvogne, skal I nu gøre det med ham; begrav ham. Begrav ham nede under søen!”

Brændingen buldrede mod den stenede bred ved foden af klippeskrænterne. Hyrderne holdt øje med Galemandens dans.

”Han er den Onde selv, ham den besatte. Se på ham! Nøgen som en rovfugl, der basker med vingerne midt i syndfloden, mens han nyder tåbernes kvaler!”

”Det er en slags underholdning. Guderne holder sjov med dem. De har fortjent, hvad de får. At sejle over søen sådan en ond nat!”

”Månen er fuld bag skyerne. Den besatte mand flakker om og forbander verden, når månen er fuld.”

”Her har jeg et sværd til hans mave, hvis han kommer i nærheden af mig eller mine svin.”

”Stakkels ham. Uvejret har hidset ham op.”

”Det har også gjort svinene urolige.”

”Og mig.”

”Ja. Bare skyerne ville spredes lidt. Jeg kunne godt bruge lidt måneskin.”

”Jeg kunne godt tænke mig et lyn mere, som vi kunne se søfolkene dø ved.”

”Vi ser dem på bredden som druknede, når det bliver morgen.”

”Ja, vi bliver nødt til at begrave dem, før svinene går i gang med dem som deres morgenmad! Eller galningen trækker tøjet af dem og stjæler det. Du kan selv forestille dig det postyr, det ville give.”

”Sikke nogen tåber.”

”Måske vil deres død formilde guderne.”

”Det er godt, det er dem og ikke os.”

”At tage ud på søen en nat som denne. Hvad har de dog tænkt på?”

”Spydspidser af lyn eksploderede fra skyerne; det var, som om de fik vandet til at angribe båden fra alle sider, mens de kastede lys over de sidste sekunder i de ulykkelige ofres liv.

”Nu kan det ikke vare længe!” brummede en af de hyrder, der stirrede ud mod båden.

”Én brodsø mere hen over agterenden, og hun går ned.”

Et øjeblik måneskin brød gennem skyerne og så ...

Svinehyrderne så ham.

En hårdfor mand var tydeligt at se ude i forstavnen. Stormen havde fat i hans hår, skæg og tøj. Hans arme var uforfærdet strakt frem, som om de ville omfavne ødelæggelsen og

byde den velkommen. Han bøjede hovedet tilbage og åbnede munden på vid gab i et udfordrende råb.

Fra båden glimtede en stærkt lysende stråle op mod himlen; den kom fra hans højre hånd som et sværd, der afbøjede et nedadgående siksaklyn og gennemborede uvejrets underliv. Derefter hylede vinden som tusind dæmoner, mens den trak sig tilbage. Tårnhøje bølger skælvede og faldt sammen under vægten af hans befaling. Skyer kløvedes, gik fra hinanden og trak sig tilbage ved hans råb: ”*Shalom!* Fred!”

Og der blev fred.

”Vær stille!”

Der blev helt stille.

”... og vær klar over, at JEG ER ...”

En klart lysende måne flød på den stjernefyldte himmel. Land og vand fremstod som fredelige, nette, lyse og lydige elementer. Det lille skib, der pludselig var kommet på ret køl, fortsatte sin sejlads i den sølvstråle, som måneskinnet trak ude på søen.

Galemanden fra Gadara sank ned på knæ med et forpint skrig. ”Nej, nej, nej, ikke endnu, ikke endnu!” Hulkende krøb han bort fra sit fremstående stade og sneg sig ind i mørket i sin hule.

Svinehyrderne talte sammen med en svag hvisken.

”Så I det?”

”Ja.”

”Har I nogensinde set noget lignende?”

”Aldrig.”

”Altså det med vinden!”

”Aldrig.”

”Og se nu! Den flyder ganske roligt, og den har kurs lige ind mod os til stranden neden for os.”

”Mærkeligt, ja underligt.”

Den besattes usammenhængende jammer fik dem en tid til at undertrykke deres trang til at tale sammen. Så begyndte deres hvisken igen.

”Galemanden er værre end nogensinde. I ved, hvordan han ter sig, når han er ude af den. Vi kommer til at advare folk om

at gå langt uden om ham. Vi har ikke set ham så langt ude, siden hans lillesøster døde, og hans bror kom og fortalte ham det i hans hule.”

”Ja, det er slemt, ganske forfærdeligt.”

”Der er sket ham noget.”

”Jeg ville ønske, jeg lå hjemme i min seng.”

”Store Pan, hyrdernes gud, beskyt os!”

”Mon båden blot kan være et spøgelsesskib?”

”Ja, måske er det et syn.”

”Så er passagererne forpinte ånder!”

”Kan I så holde op! For mig ser de ud til at være virkelige nok.”

”Jeg vil være glad, når det bliver dag.”

Sand skurrede under kølen, da båden drev i land. Ved dens ene side sprang en kraftig skikkelse ud i vandet og pjaskede med en fortøjningsline over skulderen indad gennem vand, der gik ham til knæene. Den mand, der havde myndighed over brænding og bølgeslag, trådte fra fiskerbåden over på en stor sten og derfra ind på stranden.

Midt på skibet lænede et par mørkhårede mænd, der så ud til at være brødre, sig over mod hinanden. ”Hvor er jeres tro?” spurgte han os,” sagde den ene af mændene.

”Ja, hvor var den egentlig henne?” vedblev den anden. ”Jeg troede virkelig, vi ville dø! Johannes ... hvem er Jeshua? Han befaler over vind ... og vand ... og de adlyder!”

”Hvem er han?” lød det som et ubevidst ekko fra en af svinehyrderne.

”Han er ikke noget for os,” vovede en anden svinehyrde sig frem med. ”At sådanne folk som os skulle blande sig med troldmænd og genfærd, er vist ikke sandsynligt!”

”Vent lidt!” kom det fra en tredje hyrde. ”Se, nu går den besatte lige hen imod dem!”

Ved at springe fra klippestykke til klippestykke som en ged, med lænkerne raslende og hår og skæg flagrende i vinden, bevægede Galemændene sig, gennem måneskin og skygge, hastigt fremad som i et voldsomt spring fra sit tilholdssted. Mens

han skiftevis forsvandt og kom til syne, blev hans fart sat op. Det lod også til, at han formerede sig; som om en hærskare af dæmoner fór ned mod stranden.

”Skal vi råbe op og advare dem dernede?” spurgte en svinehyrde højlydt med usikker stemme.

”Han er værre end uvejret. De ville nok ønske, at de var tilbage i stormen.”

”Skal vi råbe?”

”Det er for sent.”

Den besatte var der allerede, krøbet sammen på det sidste klippefremspring oven for stranden, som en løve der er klar til at slå til.

Den kraftige mand fik øje på ham, knyttede næverne og råbte advarende: ”Pas på ham. Han er lige dér!”

De mænd, der så ud til at være brødre, greb om årerne og viftede med dem som køller. ”Du kan lige prøve på at komme nærmere!”

Andre krøb tæt sammen i båden.

Den mand, der havde stillet stormen, foretog den samme bevægelse med sine arme, som han havde brugt over for storm og bølge. Så gik han fremad for at stille sig ansigt til ansigt med den besatte.

Mens han udstødte et uforståeligt skrig af smerte, som om han blev skalperet eller gennemstukket af en daggert, hoppede eller tumlede den sindssyge fremad og landede kun få skridt fra sin modpart ... og faldt hovedkulds til jorden. Med sine lungers fulde kraft råbte han: ”Hvad har jeg med dig at gøre, Jeshua? Du, der er søn af El Olam, søn af El’Elyon, søn af *Elohim*. Søn af den Gud den Højeste... hvad har jeg med dig at gøre?”

”Far ud!” befalede Jeshua. ”Forsvind fra ham!”

”Hvad ... hvad var det, han sagde?” spurgte en svinehyrde undrende. ”Hvad var det, den besatte kaldte ham? Hvem var det, han sagde, han var?”

”Hvad kaldte han ham ... hvordan kunne han kende Me-sterens navn?” spurgte Johannes, idet han lagde åren ned og

greb fat i sin brors arm. ”*Ja’akov*, hvordan kunne han vide det?”

Månelyst så ud til at føje Jeshua og den besatte sammen: den ene som en opretstående flamme af poleret sølv, den anden som en klumpet skygge liggende foran ham. Da de to omrids gled over i hinanden, vred den besatte sig i smerte. ”Jeg bønfaller dig: Pin mig ikke!”

”Hvad sker der nu?” spurgte en hyrde. ”Jeg kan ikke se det.”

”Hvad er dit navn?” hørte tilskuerne Jeshua spørge.

”Det er lige ved at blive morsomt,” bemærkede en af svinehyrderne. ”Den besatte ved jo ikke engang, hvad han ... ”

En dirrende, forvasket tone som fra et virvar af trompeter, der ikke stemte sammen, eller fra en panfløjte, hvor der blev blæst på alle piberne på samme tid, svarede. ”*Legion*,” lød det hvislende, gryntende, sukkende og skurrende. ”*Fordi vi er ... mange*.”

”*Legion*,” sagde stemmerne. ”*Et armékorps*,” blev der sagt til de græsktalende blandt tilskuerne.

De hebraisktalende hørte det som ”*Lesbon*,” som betyder *anklager* og *bagvasker*.

”Hørte I det?” spurgte mændene på klippekråningen hinanden.

”Hørte I det?” lød det også indbyrdes mellem mændene i båden.

”Ja, kun alt for godt!” var svarene. ”Det fik virkelig hårene på mit hoved til at rejse sig.”

”Stille!” kom det med fast stemme fra andre.

Det næste, de hørte, kom fra den besattes læber: ”*Send os ikke ned i afgrunden!*” Stemmen var dyb og indtrængende, men denne gang behagelig at høre på.

”*Nej, ikke ned i Helvede*,” bønfallt en barsk stemme, der nu brugte den besattes strube.

”*Ikke før tiden!*” tiggede et ugledignende skrig om; bønner blev formet af den besattes tunge.

Jeshua, der havde ansigtet vendt mod skibets agterende, var ikke indstillet på at slutte forlig med demonerne. Alt, hvad han udtalte, var befalinger. Han indlod sig ikke på diskussion. Han tog hensyn til manden og ignorerede stemmerne.

”Send os over i svinene,” foreslog en sød stemme, der lignede et barns.

”Ja, i svinene,” lød det samstemmende fra en salvelsesfuld tenor.

”Hvad sker der nu? Hvad vil han ... de ... det ... nu sige?” spurgte en hyrde.

Jeshua løftede hånden. ”Elohim befaler jer: Styr jer ud i søen!”

Den besattes krop sitrede lige fra toppen af hans *medusa*-lignende hårmanke til hans nøgne fødder, som på undersiden var hårde som horn. Krampetrækninger, der begyndte yderst på hans hænder, hvor neglene enten var sorte eller forrevne, mødtes midt på hans arrede ryg. Galemandens ryggrad blev bøjet fremad. Så sank han sammen som et sejl, når vinden dør ud.

Månen, der nu stod lavt på himlen, kastede lys over de øverste stykker af klinten. Hulerne i den forreste del af skrænten viste sig nu som øjenhuler i et kranie.

Det snarlige daggry fik den bælgmørke nat til at gråne.

”Måske er han død?” gættede en af hyrderne på. ”Det skulle da glæde mig.”

”Vent lidt!” advarede en anden. ”Vi har ikke set enden ... endnu.”

På det flade område oven for skrænten blev der uro blandt svinene. En orne løftede sin tryne og prustede alarmerende. Et par grise holdt op med at æde af de nedfaldne agern. De jagtede hinanden i en vild ringdans med hvin og snøftende grynt. To søer, som kun sekunder før roligt havde ligget side om side, larmede nu op med blottede, savlende hugtænder, som de i raseri søgte at få sat i hinanden. Snart var hele flokken kommet på fode og masede nu skrigende rundt.

”Vi må hellere få standset dette her, før ... ”, bemærkede en enlig stemme.

”Hvem skal så gøre det?” spurgte to svinehyrder som med én stemme. ”Du kan jo selv gå.”

Hyrden svingede rundt og stormede af sted med alt det raseri, som uvejret havde bragt for dagen. Så vendte to tusind svin sig på én gang mod søen og satte i løb. De kom op i fart, da de tordnede ned ad skråningen.

Hyrderne fra bakkedraget og de mænd, der var samlet omkring båden, så forbavsede til, da grisene ikke på noget tidspunkt standsede op eller satte farten ned. To tusind svin flød ud over kanten af skrænten. Den dundren, som deres galoperende angreb havde frembragt, blev nu afløst af larmen fra de mange dødbringende styrt i søen. Som strømme i et vandfald væltede mængden, der kom løbende, sig ned i søens favntag. Skumsprøjt rejste sig op mod højdedragene i et næsten vedvarende springvand. Så var de borte i det dybe vand.

Ud i havet ... netop sådan som egypterne druknede i havet. Og endnu en gang havde Elohim, Gud Herren, nu brugt det dybe vand som straf.

Hyrderne og fiskerne var lamslåede, mens de stirrede på bølgeslaget, som om de ventede et udbrud, der kunne forlænge tumulten.

Sådan havde Jeshua det ikke. Efter hurtigt at have taget sin kappe af dækkede han Galemanden med den, rettede mandens skælvende skikkelse op ved at tage ham om skuldrene med stærke hænder. Derefter så han dybt ind i et par klare øjne.

Dette øjeblik, hvor tiden stod stille, varede kun kort; så blev det brudt af Jeshuas højlydte anvisninger: ”Johannes, kom med en ledig *tunika* og salve og forbindinger. Ja’akov, du gør et ildsted klart til morgenmaden. Shim’on, kom med noget, der kan fjerne disse lænker.” Og til manden stillede han igen spørgsmålet: ”Hvad er dit navn?”

Denne gang var svaret, der blev givet med en stemme, der rystede af bevægelse, ”Nefesh.”

Men hyrderne tog sig ikke tid til at vente på svaret. De spredtes i alle retninger. To af dem løb i retning af Gadara; to gik ud mod den landejendom, hvor svinenes ejer boede, og to forsvandt i bakkerne, mens de svor på at ville finde sig en anden slags arbejde.

Det var begyndt at lysne over landet som optakt til en ny dag. Solens stråler nåede først den modsatte side af søen ovre mod vest, men dagslyset spredte sig derefter hurtigt mod øst og fordrev de sidste skygger fra egnen omkring Gadara.

Inden for en time var hele befolkningen i Gadara, bortset fra en enkelt person, samlet nede på stranden efter at være blevet alarmeret og opskræmt af de ophidsede beretninger fra svinehyrderne. Kun profetinden afslog at komme med, men hun sendte alligevel advarslen: ”Se at slippe af med ham hurtigst muligt!” Men selv forblev hun indendørs med skodder, der var lukket med klinke, og med en dør, der var låst.

Pegefingre blev stukket i vejret. ”Det var deroppe, vi stod og kunne se det alt sammen,” fortalte hyrden. ”Det var derovre, vi først så den besatte mand komme. Og dernede, lige ned for skrænten, var det, at svineflokken ... forsvandt!”

Tilhørerne fulgte spændt beretningen, indtil en af dem, en kromand, med bydende stemme sagde: ”Det lyder spændende alt sammen, men hvor er han nu? Hvor er den besatte mand?”

”Han er ... han er lige dér,” svarede fortælleren med fast stemme, selv om det lød, som om han tvivlede på sine egne ord.

Lige ved siden af Jeshua sad den mand, der tidligere havde været besat; nu var han badet, påklædt, havde sandaler på fødderne og var i gang med et måltid, der bestod af brød og stegt fisk. Nefesh tog ikke hensyn til de stirrende blikke og til de formodninger, som folkemængden fremsatte, men var ivrigt optaget af en samtale med Jeshua om et alvorligt emne.

Skaren mumlede et eller andet og skubbede kromanden fremad.

Han rømmede sig, nærmede sig Jeshua og henvendte sig spagfærdigt til ham: ”Herre.” Han prøvede sig frem med den titel, han havde hørt fra vidnerne: ”Søn af Gud, den Højeste. Jeg vil gerne ... det vil sige: Hele byen tænker på det samme ... vi vil gerne alle sammen bede dig om noget. Vil du ikke nok være så god at tage herfra? Det er naturligvis ikke ment uhøfligt, men vil du ikke tage bort herfra? Naturligvis først efter, at du har spist morgenmad,” tilføjede kromanden hastigt.

Jeshua nikkede.

Johannes og Ja’akov sendte sigende blikke til hinanden og rystede bedrøvet på deres hoveder.

”Tag mig med dig!” bad Nefesh indtrængende.

Dæmonerne spurgte Jeshua, om de måtte flytte ned i de druknede svin.

Byens indbyggere bad Jeshua forlade dem og gå bort.

Men Nefesh – der nu var kommet til kræfter, helbredt og ved sin fulde fornuft – ønskede bare at få lov til at leve Jeshua nær for altid.

Jeshua smilede. ”Ikke endnu. Jeg kan ikke blive her, men du kan vidne om mig her. Gå hjem til dine egne, og fortæl dem om alt det, Gud har gjort mod dig i dag.”

Nefesh smilede tilbage, selv om en lille sorg var at se i hans øjne. ”Det vil jeg gøre, Herre Jeshua, Søn af Gud, den Højeste. Du kan regne med mig.”